

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra DANSKE VERS

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 4: Danske vers", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 4: Danske vers*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen06val-shoot-idm140125918666032.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 4: Danske vers

Hvordan reagerede da offentligheden, da bogen udkom den 24.4.1912? *Nordisk* - i hvert fald dansk - *Erobring* kan man godt tale om; *den rette Adresse* synes mere tvivlsom. Helge Rode lagde ud med en stor anmeldelse i *Lolland-Falsters Folketidende* 11. og 12.5.1912, optrykt i *Illustreret Tidende* 12.5. 1912. Han indleder med at konstatere, at der af den unge *elskværdige Faun, der gnaskede Druer, og nappede Blade og Blomster fra alle Slags Træer og Buske nu ogsaa er blevet en Vismand*. SC har rejst et *lyrisk Monument, der vil blive staaende ved Siden af de ypperste i vor Litteratur*. Dernæst vover han den påstand - apropos *Stamtavle* - at ikke Heine, men Byron har været SC's far og læremester. Heine kunne være *pathetisk*, SC er det *næsten aldrig* (. . .) *Derfor fremtræder de høje Guder hos ham kun sjældent i deres fulde Vælde; Amoriner og Fauner løber jo ud og ind imellem deres Ben, naar de vil rejse sig*. Byron nærede f. eks. en *vis grandseigneur Ringeagt for Rimet og "Metieret" i det Hele taget*. Men hvad der kan virke tilfældigt og skødesløst hos ham er blevet *til bevidst Kunst* hos SC, på den måde, at han rendyrker *den overraskende Vending og det forbavsende Rim* (. . .) *mere end Rytmen*. Alligevel forsynder digteren sig undertiden også på disse områder med den *Fare* (. . .), at han *nu og da er dunkel*. Det gælder først og fremmest *I Løvens Tegn*, der bliver indgående dissekeret og forklaret, det gælder andre, men via de *kostelige Skæmtedigte* (afsnit V), der er *rige paa Overraskelser, paa Fyndord, brogede Indfald og snurrigt Dybsind*, når HR frem til en slags bestemmelse af SC's poesi, der *er bleven stadig mere gennemtrængt af Aand* (. . .) *det aabne Sinds frie Religion*. Byron forlades til fordel for Shelley, *hvis dybe og anelsesfulde Pantheisme er falden som Foraarsregn paa hans Hjerte*, f. eks. i *Vaaren og Træet*. Af faunen er der således blevet en *Vismand*, der blidt og kærligt kan skrive om de nu døde venner: Ingeborg Stuckenberg 157 og Herman Bang. *Han kender nu Livets lange Narretog grundigt nok, han har set ned i Afgrundene, følt Kulden og de onde Øjne* (. . .) *Men Smilet har sejret. Solen er god*. Og hensat i denne *forhaabningsfuld[e] Stemning og glæde* slutter anmelderen.